

Verslag bijeenkomst Synodale weg 9 april 2024 – De rol van de vrouw in de kerk - Hildegard van Bingenparochie

Opening en inleiding door pastores

Een van de pastores heet iedereen van harte welkom. Er gaat een lijst rond waar aanwezige parochianen hun naam en mailadres op kunnen schrijven als ze het verslag van de avond willen ontvangen. Thema van vanavond is de rol en positie van vrouwen in de Kerk. Rondgedeeld wordt een document met een samenvatting uit het slotdocument van de synode van 2023 over de rol van de vrouw binnen de Kerk. We lezen een stukje uit de Bijbel en bidden met elkaar ter opening.

Het synodale proces is in 2021 begonnen. Paus Franciscus wil graag dat gelovigen en geloofsgemeenschappen wereldwijd een bepaalde houding gaan inoefenen, elkaar begeleiden op de geestelijke weg om samen onze roeping tot zending waar te maken. We willen een synodale (samen op weg) kerk zijn. In oktober 2023 is in Rome gesproken over wat er in 2021 wereldwijd is opgehaald in het kader van het synodaal proces. Mannen en vrouwen uit Rooms Katholieke Kerk wereldwijd waren bij elkaar en hadden stemrecht. Dit waren dus zowel gewijde als ongewijde katholieken. Van deze bespreking is een slotdocument verschenen (te vinden op de site van de RKK in Nederland en op de website www.netwerkkatholiekevrouwen.nl). In februari 2024 kwam er bericht dat er een nieuwe ronde van de synode zou komen waarin vier thema's met parochianen besproken kunnen worden. Helaas lukte het maar om één avond te beleggen en kan dus niet over alle vier de thema's met elkaar worden gesproken binnen onze parochie. Gekozen is voor het bespreken van de vragen die horen bij het thema "vrouwen in het leven en de zending van de Kerk."

Van deze avond wordt een verslag gemaakt dat wordt opgestuurd naar de bisschoppen en daarna naar Rome. De synode in 2024 gaat zich voornamelijk richten op het zijn van een synodale kerk. Daarnaast komen er een aantal aanvullende vragen aan de orde in deelcommissies die in de zomer van 2025 verslag gaan uitbrengen. In een van deze commissies wordt gesproken over de vraag of vrouwen diaken gewijd zouden moeten kunnen worden. Deze vraag komt dus niet tijdens de synode in oktober 2024 aan bod.

De avond is verdeeld in drie rondes:

1. Luisterronde: Wat vind ik van de gespreksvragen? Parochianen kunnen hun visie geven op de vragen.
2. Luisterronde: Wat doet hetgeen gezegd is met mij? Parochianen kunnen aangeven wat het geen tot nu toe gezegd is bij hen oproept.
3. Gespreksronde waarbij we met elkaar in gesprek gaan over het gezegde tijdens de eerste twee rondes.

Een aantal parochianen geeft aan liever een andere opzet te zien waarbij er in kleine groepjes wordt gesproken en dat dit dan plenair wordt teruggekoppeld. De pastores geven aan de opzet met drie rondes te vervolgen.

Noot van de notulist: Voor elk van de drie rondes wordt hieronder beschreven wat door parochianen naar voren is gebracht. De inbreng is anoniem verwerkt. Voor elke passage staat "Parochiaan 1, 2 etc." gebaseerd op de volgorde waarin de parochianen aan het woord waren. Bij elke ronde begint de nummering opnieuw, parochiaan 1 is bij ronde 1 dus niet dezelfde persoon als bij ronde 2. Aan de hand van deze uiteenzetting is het verkorte verslag op de vragen in het format geformuleerd.

De drie rondes

Ronde 1 – Wat vind ik ervan?

Parochiaan 1: Ik vind dat er verder theologisch onderzoek gedaan zou moeten worden naar toelating van vrouwen tot het diaconaat. Daarover zouden we binnen de Katholieke Kerk met elkaar in gesprek moeten gaan. Het is belangrijk daarbij ook historisch onderzoek te doen, hoe ging het in de tijd van de leerlingen van Jezus? De roeping van vrouwen staat net zo goed naast de roeping van mannen.

Parochiaan 2: De punten van overeenstemming a en b kunnen we het over eens zijn met elkaar volgens mij.

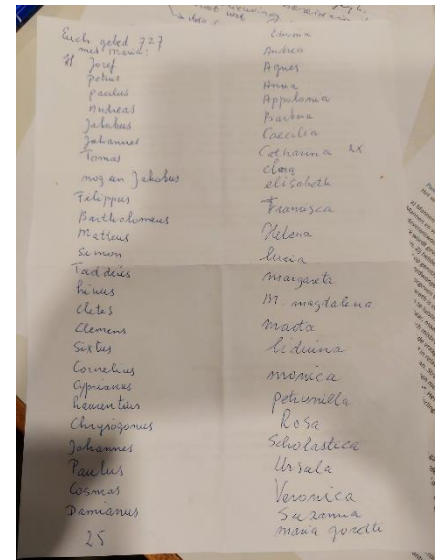
Parochiaan 3: Uitgangspunt zou de vraag moeten zijn wat er mogelijk is in onze tijd. Ik zou me graag aan willen sluiten bij wat er staat onder punt 4c. Theologisch onderzoek kan echter heel lang duren, daarom zou het streven moeten zijn te kijken wat er nu al mogelijk zou zijn om meer gelijkwaardigheid tussen mannen en vrouwen in onze Kerk te bereiken. Denk bijvoorbeeld aan het samen voorgaan door priester en pastoraal werker, waarbij het dan wel belangrijk is dat de vrouwelijke pastoraal werker in beeld blijft tijdens de dienst. Laten we vooral kijken naar wat nu al kan en daarmee aan de slag gaan.

Parochiaan 4: Ik vind het belangrijk dat we theologische vorming van vrouwen aan seminaries mogelijk maken. Dat zou een eerste stap kunnen zijn die we nu al met elkaar zouden kunnen zetten binnen de Katholieke Kerk. We leven nu in een andere tijd dan 2000 jaar geleden. Er zou eigenlijk geen theologisch onderzoek voor nodig moeten zijn om te komen tot de conclusie dat vrouwen een gelijkwaardige positie moeten hebben in onze kerk.

Parochiaan 5: Ik zou graag een voorbeeld willen geven. Een vrouwelijk familielid van mij is recent tot priester gewijd binnen de Oud Katholieke Kerk. Ze zag geen ruimte binnen de Katholieke Kerk om pastoraal werker te worden in deze huidige tijd. Het baart mij zorgen dat er onder aartsbisschop Eijk wordt nagedacht over het niet meer toestaan van diensten meer door pastoraal werkers en leken in het weekend. Dat is in en in triest. In sommige kerken is nu al nog maar eens in de paar weken op zondag een viering omdat er enkel priesters mogen voorgaan in die parochies.

Parochiaan 6: Volgens mij zou de vraag moeten zijn wat mis je als je een vergelijking maakt met de maatschappelijke ontwikkelingen in de afgelopen 50 jaar. De algemene ontwikkelingen die er zijn binnen de samenleving zouden ook voor de Katholieke Kerk belangrijk moeten zijn als ankerpunt. Ik vraag me af waarom een betere positie voor vrouwen wel kan binnen de Oud Katholieke Kerk, de Anglicaanse Kerk en de Lutherse kerk en niet binnen onze Kerk.

Parochiaan 6: Als het gaat over gelijkwaardigheid moeten we ook eens kijken naar de tekst van bijvoorbeeld Eucharistisch gebed 727. Er wordt gebeden voor de heilige Maria en daarna volgen er alleen maar mannen. Waarom is dat zo? Er zijn genoeg belangrijke vrouwelijke heiligen waar we voor zouden kunnen bidden het in het Eucharistisch gebed. Ik heb een lijstje gemaakt (zie afbeelding hiernaast). Dit is nou iets dat we al concreet op korte termijn kunnen veranderen om vrouwen een gelijkwaardigere positie binnen onze Kerk te geven en zichtbaarder te maken binnen gebeden.



Parochiaan 7: Ik vind inclusief taalgebruik belangrijk in de liturgie. We spreken nog steeds over “mannen en vrouwen”. Zolang we dat blijven doen, blijven we het onderscheid in stand houden. Het gaat om mensen, als je het niet ziet als mensen binnen de Kerk dan houd je dit probleem.

Parochiaan 8: Als ik kijk naar de formulering van de gespreksvragen zie ik al dat de vrouw onzichtbaar is gemaakt en de werkelijk belangrijke vragen niet worden benoemd. Vrouwelijke priesters blijven nu buiten de deur. Ik ben teleurgesteld dat we niet verder komen dan vragen over het toelaten van vrouwen tot het diaconaat. Na het tweede Vaticaans Concilie zijn we al een eind op de goede weg geweest, we hebben daarna binnen de Katholieke Kerk heel veel goede vrouwen met een uitstekende opleiding gehad. Die instituten zijn vervangen, kregen een andere invulling of prioriteitstelling. Daar maak ik me grote zorgen over.

Parochiaan 9: In de brieven van apostel Paulus wordt al gesproken over vrouwelijke diakens, dat is belangrijk om mee te nemen bij een theologisch onderzoek. Ik vraag me af wie dat onderzoek gaat doen. Zijn dat de bisschoppen of een groep van mannen en vrouwen. Dat is belangrijk voor de uitkomst van het onderzoek en het theologisch denken. Ik zie een duidelijk verschil tussen ambtstheologie (gaat om macht en gezag) en de theologie in praktische zin. In de eerste christengemeenschappen waren er al vrouwelijke diakens, daar zijn hele boeken over vol geschreven. Er wordt ons gevraagd om gelijkheid en waardering, maar de echt heikle punten die we daarvoor moeten oplossen komen niet aan de orde.

Parochiaan 10: Als we werkelijk gelijkwaardigheid willen hebben zal de vrouw alle ambten binnen de kerk moeten kunnen bekleden. Geen andere ambten voor vrouwen, alle ambten moeten openstaan voor mannen en vrouwen. De gewijde ambtsdragers hebben de macht. Zolang vrouwen dat niet zijn, hebben ze dus ook geen macht binnen de Kerk. Bisschoppen en priesters worden geacht zich te beperken tot de hoofdlijnen, dan zou er nog wat ruimte zijn voor anderen binnen de kerk. We moeten een einde maken aan de onzichtbaarheid van de vrouw binnen de kerk en de liturgie.

Parochiaan 11: Daar kan ik me van harte bij aansluiten. Het is in deze tijd niet meer uit te leggen dat niet alle kerkelijke ambten in gelijke mate open staan voor mannen en vrouwen. Dat is iets waar ik als jongere binnen onze kerk mee worstel. We hebben het altijd over Gods liefde die onvoorwaardelijk is en iedereen omvat. Blijkbaar is dat voor onder meer vrouwen in de praktijk toch anders. Als ik aan leeftijdsgenoten vertel actief te zijn binnen de Katholieke Kerk word ik vragend aangekeken. Daar worstel ik mee dat we niet bij de tijd zijn als Kerk.

Parochiaan 12: De punten van overeenstemming zouden leidend moeten zijn voor de discussie over de positie van vrouwen in de kerk. Als we het daarover niet eens zijn dan gaat de discussie over andere zaken in plaats van de werkelijke vraag.

Parochiaan 13: Heel belangrijk om te luisteren naar vrouwen en gehoor te geven aan wat vrouwen zeggen. In de vorige Vierkant stonden 11 adviezen aan de bisschoppen, die moeten we ter harte nemen. Er moet echt bereidheid tot vernieuwing zijn, anders heb je niets aan luisteren. De oplossing van de Anglicaanse Kerk kan dienen als voorbeeld, maar dit heeft helaas wel geleid tot schisma's. Er is binnen de Anglicaanse Kerk erg veel ruimte om per bisdom verschillen te maken. Gelijkwaardigheid is belangrijk, maar hoe bereik je dat? Het zou moeten gaan over de vraag hoe we dat bereiken, dat we het willen bereiken zijn we het over eens, en hoe we dat doen zonder al te veel gedoe binnen onze Kerk.

Parochiaan 14: De kerk als veilige ruimte voor iedereen is pas bereikt als dat waar we het over hebben ook daadwerkelijk is bereikt. Gelijkheid binnen de kerk tussen man en vrouw, pas dan kun je echt vanuit gelijkwaardigheid het gesprek met elkaar voeren. Dan is er echt sprake van een veilige ruimte.

Parochiaan 15: In de punten van overeenstemming staat "vrouwen kijken verschillend naar de Kerk" en "Vrouwen zijn dankbaar" dat is een rare zin. De kerk is een kwetsend instituut, dat klopt. Over de hele wereld verdeeld zijn er vele vrouwen die dankzij de kerk en hun leer nog geen seksuele vrijheid hebben gevonden. Daarin biedt de kerk geen veilige ruimte. Daarover zou het gesprek ook moeten gaan en dat zou de kerk uit moeten dragen.

Parochiaan 16: De ene groep heeft nu de macht over de andere groep, dat moet eruit want is per definitie niet goed. Anders bereik je niet die gelijkwaardigheid die we met zijn allen willen en waar we overeenstemming over hebben.

Ronde 2 – Wat heeft mij geraakt in het woord van een ander?

Parochiaan 1: Wat er gezegd is over de ambten had ik wel verwacht, maar over de liturgie en de sociale aspecten had ik niet zo gelijk aan gedacht als het gaat over een gelijkwaardige positie van mannen en vrouwen binnen de kerk. Het is inderdaad wel belangrijk om het ook daarover te hebben met elkaar.

Parochiaan 2: Ik kan mij erin vinden dat een onderzoek naar het openstellen van het diaconaat voor vrouwen niet nodig zou moeten zijn, dat toelaten moet gewoon gebeuren. We zouden onderzoek moeten doen naar de stap daarna: openstelling van het priesterschap voor vrouwen. We moeten er wel voor zorgen dat we niet te lang wachten met het doen van theologisch onderzoek omdat het dan vooral vertragend werkt.

Parochiaan 3: We hebben het gehad over het toelaten van vrouwen tot seminarie, dat is niet het enige dat zou moeten. Opleidingen aan universiteiten zijn ook belangrijk. Zowel voor mannen als vrouwen. Anders zit je zo los van de wetenschap en de maatschappij. Daarna zou je priester gewijd moeten kunnen worden, daarvoor is het doorlopen hebben van een seminarie voor mij niet noodzakelijk. Ook aan universiteiten zou je een goede opleiding moeten kunnen doen.

Parochiaan 4: Ik ben het ermee eens dat de positie van de vrouw breder is verweven. Laten we vooral met elkaar de verantwoordelijkheid nemen. Luisteren, doen en de ruimte bieden aan elkaar vanuit een brede blik. We zouden moeten kijken hoe we met elkaar een waardevolle weg kunnen volgen naar vrouwelijke diakens, zonder gedoe. De diaconie en de bijbel zouden de kern van gelijkwaardigheid moeten zijn maar zijn dat nu niet. Vrouwen zijn daarin onzichtbaar. Daar moeten we hen zichtbaar maken, dan straalt je wat uit en laat je wat zien met elkaar.

Parochiaan 5: Omdat de vraag naar de positie van de vrouw binnen de Katholieke Kerk makkelijk te beantwoorden zou moeten zijn, maar ook heel groot is, is het lastig om te zeggen wat je vindt.

Het is simpel en tegelijkertijd lastig om aan te geven wat ruimte en veiligheid is. Je mist als persoon ook veel voorkennis om dingen te kunnen zeggen en alles volledig te kunnen begrijpen.

Parochiaan 6: Aan de ene kant denk ik al enige tientallen jaren dat de veranderingen in de Katholieke Kerk langzaam gaan in vergelijking met de rest van de maatschappij. Aan de andere kant had ik niet gedacht dat we nu zoiets als een synodaal proces zouden hebben en zie ik daarin ook puntje van hoop. We moeten houvast vinden aan de punten van overeenstemming, daar kun je echt al wat mee doen. Jammer dat voor vrouwen alleen over het diaconaat gesproken wordt. Ik hoor ook vanavond heel veel frustratie over hoe langzaam het gaat of eigenlijk niet gaat, maar ook positieve geluiden dat er in ieder geval iets gebeurt en men daar blij mee is.

Parochiaan 7: Ik vind het lastig dat we over God altijd spreken in termen van “hij” en “man”. Ikzelf heb in het verleden geprobeerd te spreken over God als moeder, als zij, maar dat is toch wel erg lastig als we kijken naar de tekst van de meeste gebeden en liederen. Het is lastig om tegen een gehele traditie in te gaan, maar dat is wel nodig.

Parochiaan 8: Ik was laatst bij een bezinningsweek in Boxmeer. Daar werd gesproken over liederen waarin het altijd over “hij” gaat als we het hebben over God. Deze manier van praten in de liederen herken ik me niet in, past niet bij mij en deze tijd. Paul Reehuis spreekt altijd over het boek Genesis, waarin God de mensen schiep, man en vrouw schiep hij hen. Zou dat het complementaire kunnen zijn in de mens? Dat we eigenlijk allemaal man en vrouw tegelijkertijd zijn, dat we één zijn en vanuit dat inzicht moeten nadenken over de Kerk?

Parochiaan 9: Het doet mij deugd te proeven dat er breed wordt gedeeld dat er werk aan de winkel is voor de Katholieke Kerk om stappen naar modernisering te zetten. Ik proef consensus dat het sneller moet dan het gaat.

Ronde 3 – Gesprek met elkaar

Parochiaan 1: Bij de gespreksvragen wordt ook gesproken over het beleven van je roeping. Ik heb in het verleden een roeping gehad tot het pastoraal werk in brede zin. Als klein meisje had ik al het verlangen om het werk van een pastoraal werker te kunnen doen met mensen, onder de mensen en voor mensen. Als herder meelopen in het leven van geboorte tot sterven. Ik ben opgegroeid onder een priester die een aanhanger was van de 8-mei beweging. Tot mijn verdriet heb ik mij niet erkend gevoeld in mijn roeping omdat de houding van de kerk ten opzichte van pastoraal werkers veranderde in negatieve zin. Het is voor een pastoraal werker erg beperkt wat je nog mag doen in het pastoraat en de liturgie. Het ten volle mensen bijstaan is daarmee niet mogelijk. Ik heb nog overwogen om actief te worden binnen de PKN, maar dan los je het dieperliggende probleem niet op en dan zou ik de mystiek van onze kerk teveel missen. De waarde zien die vrouwen meebrengen is voor de oplossing van het dieperliggende probleem heel wezenlijk. Je bent geschapen man en vrouw, je hebt beiden nodig. Onderscheid maken zou niet nodig moeten zijn. In het lekenwerk voel ik me nu dus meer op mijn plek.

Parochiaan 2: Ik vraag me af of de pijn van het diepe verlangen ook daadwerkelijk wordt gehoord binnen onze kerk. Het gaat over luisteren, maar horen we dan ook echt?

Parochiaan 3: Toen ik pastor werd, was er nog meer ruimte, ik mocht veel meer dan onze huidige pastoraal werker nu mag. Daar word ik wel verdrietig van. Vroeger was er meer ruimte. Ik heb me erkend gevoeld door de priestercollega's en (een poosje later na mijn aanstelling) ook door de parochianen. Door de kerkleiding heb ik me echter niet erkend gevoeld.

➔ Parochiaan 4: Heeft dat te maken met het vrouw zijn of met het pastoraal werker zijn? Iedereen die iets zou willen doen in de Kerk als vrouw kan geen priester worden. Dat is volgens mij het grootste probleem.

Parochiaan 5: Afschaffen van het celibaat zou ook een onderwerp van gesprek moeten zijn, zeker als we vinden dat alle kerkelijke ambten voor mannen en vrouwen open zouden moeten staan. Het celibaat is voor sommigen echt een probleem. Het is problematisch dat getrouwde mannen wel diaken gewijd kunnen worden, maar vrouwen niet. Daarom is theologisch onderzoek naar openstelling van het diaconaat voor vrouwen belangrijk, de uitkomst is overigens niet zo spannend lijkt me. Dat onderzoek zou snel afgerond moeten kunnen zijn.

Parochiaan 6: Als je echt wat mag binnen een parochie/locatie als pastoraal werker kun je er een warme gemeenschap van maken en dingen opbouwen. Dat de pastoraal werker tegenwoordig zo weinig mag, maakt dat er veel minder warmte binnen de gemeenschap is. Zou veel mooier zijn als vrouwen en mannen de sacramenten mogen geven. Dan zou je een gemeenschap beter kunnen begeleiden. Pastoraal werker mag een eerste communie voorbereiden bijvoorbeeld, maar niet uitreiken. Dat is gek.

Parochiaan 7: Dat laatste herken ik me in. Ik zou het moeilijk vinden om een pastoraal werker te zijn en lang op een weg mee te lopen met iemand, maar het niet met iemand af te kunnen ronden bijvoorbeeld bij de ziekenzalving. Het is toch een stukje goddelijke verbondenheid dat je samen deelt en beleeft. Dat doorbreek je door dan iemand anders binnen te moeten halen om het sacrament toe te dienen. Dat zou niet nodig moeten zijn. Het stukje sacraal zijn' is iets tussen mensen en God en daar is een wijding niet voor nodig mijn inziens.

Parochiaan 8: Daar kan ik me wel bij aansluiten. Als gelovig mens gaat het over jouw godsrelatie. Ook ik heb toenemend ervaren dat de priester zich ertussen schuift. Eucharistie is het samen delen van brood. Het hangt niet van de voorganger af, het hangt ervan af wat er gebeurt met elkaar. Als voorganger ga je voor in het ruimte geven en het mogelijk maken van de godsrelatie met elkaar. Hangt niet af van een wijding of een formule.

Parochiaan 9: Jaren geleden ben ik bij een avond geweest over de Eucharistie. Daar werd ervoor gepleit om in het midden te laten wie theologisch gelijk heeft, het gaat over de relatie tussen jou en God. Dat is voor mij de kern en zou de kern ook moeten zijn. Dat moet de commissie die straks over deze vragen gaat praten ook beseffen dat het daarover gaat.

Parochiaan 10: Je ziet het in sommige bisdommen al eindigen met de pastoraal werkers momenteel. Waar zijn we mee bezig met elkaar? De geloofsgemeenschap verdwijnt. Waarom besteden we met elkaar nog zoveel uren aan het kerk zijn en de vrijwillige taken als het in de toekomst mogelijk allemaal over is. Het is geen vijf voor twaalf, maar eigenlijk al twaalf uur geweest.

Parochiaan 11: De gemeenschap zijn we met elkaar. We geloven er met elkaar in. Het is uiteindelijk de geest die ons leidt. Als pastoraal herder moet je de geest door kunnen geven aan de schapen in de kudde. De geest moet je door kunnen geven aan bijvoorbeeld jongeren, dat is de toekomst van het geloof. Dit staat nu teveel op de achtergrond binnen de Katholieke Kerk.

Parochiaan 12: Het is belangrijk om als Katholieke vrouwen ook zelf het gesprek aan te durven gaan. Je ziet het in de gezondheidszorg: daar komen nu eindelijk meer vrouwen in de top. Je mond opendoen, lef hebben en tegelijkertijd respect tonen.

- ➔ Parochiaan 13: Dat geeft mij een beetje het gevoel alsof vrouwen niet genoeg zeggen wat ze vinden. Dat is volgens mij niet zo, er wordt niet naar ze geluisterd.
- ➔ Parochiaan 14: Je moet wel altijd respectvol blijven, ook als je ergens spreekwoordelijk tegenaan schop. Anders bereik je niet wat je wil.
- ➔ Parochiaan 15: “We vinden het niet goed, maar de bisschop is de bisschop” hoor je vaak als je probeert dingen echt bespreekbaar te maken. De bisschop heeft de macht. Je kunt hem wel tegenspreken, maar je bereikt er weinig mee.

Parochiaan 16: Er zijn helaas delen binnen ons bisdom waar mensen de moed hebben verloren en het lef niet meer op kunnen brengen zich uit te spreken. We moeten niet alleen kijken naar wat Rome vraagt “wat willen we” maar veel meer praten vanuit de vraag wat we belangrijk vinden. Er zou een open vraag gesteld moeten worden aan de geloofsgemeenschappen. Dit werd ook aangemoedigd in een lezing waar ik was in november 2023. De kernboodschap was: begint u zelf, wacht u niet. Steek de koppen bij elkaar, ga niet wachten op toestemming om dingen te doen en bespreekbaar te maken. Praat met elkaar over de vraag wat u dierbaar is binnen het geloof en behouden moet blijven en over de vraag wat u dierbaar was, maar u inmiddels als gelovigen en geloofsgemeenschap bent kwijtgeraakt. We moeten goed in de gaten houden wat we al hebben verworven met elkaar. Het staat en valt wel met gesprekken zoals deze.

Parochiaan 17: De bisschop is ook een mens, dat moeten we niet vergeten. Maar het is wel een functie als einzelgänger, je spreekt veel met mannen als je in die functie bent. We moeten dus eigenlijk als vrouwen met hem in gesprek gaan om hem te voeden met andere ideeën en visies. Dan kun je wellicht ook (zijn) de kijk op geloven verbreden.

- ➔ Parochiaan 18: Als pastoraal werker voelde ik me erkend in de parochie. Je moet niet altijd wachten op erkenning/toestemming van de bisschoppen als je echte verandering met elkaar wil bereiken. Je kunt ook zelf initiatief nemen.

Parochiaan 18: Pastoraal werkers zijn verantwoording schuldig aan de bisschop en staan met hem in een afhankelijkheidsrelatie. De rol van de lekenvrouw in de Kerk is daarom heel belangrijk, als je leek bent kun je veel meer. Als je niet in een afhankelijkheidsrelatie staat dan heb je veel meer ruimte. Dat moeten we vooral niet vergeten. Daarom is het zo belangrijk dat vrouwen die geen ambt hebben binnen de Kerk voorop gaan in de roep om verandering.

Parochiaan 19: Ik wil nog graag iets anders opmerken als het gaat over het zijn van een inclusieve kerk. We vinden het met elkaar belangrijk om een inclusieve kerk te zijn, daarom heb ik met verbazing gekeken hoe het ging met de aanstelling van het nieuwe hoofd van de geloofsleer binnen onze Kerk. Het werd gepresenteerd alsof hij meer ruimte ten aanzien van homoseksualiteit wilde bieden, maar hij spreekt in beperkende woorden en termen. Er wordt bijvoorbeeld gesproken over “ongeregelde relaties”, daar spreekt uit dat je er niet bij hoort. Je wordt teruggeworpen op jezelf. De zegening van homohuwelijken waar recent over werd gesproken in het nieuws is als je je erin verdiept een andere soort zegen dan bij andere huwelijken. Als het net wat anders is, dan mag het wel en anders niet. Het mag bijvoorbeeld niet voor een altaar en priesters die een zegen uit willen spreken over een homohuwelijk moeten zich aan allerlei richtlijnen houden om “niet ketters te handelen”. Dat steekt, doet pijn en dan blijf je onderscheid maken. Het is een schande dat dit zo gaat, we zetten stappen achteruit. Je voelt je niet veilig en niet gezien in wie je bent als persoon. Ik hoop vurig dat de theologische studies waarover het gaat in de gespreksvragen anders worden dan de traditionele theologie, moderner en meer van deze tijd.

- ➔ Parochiaan 20: Ik zou denken maak er een mooie gebiedsviering van met elkaar, wees trots op wat je doet en wie je bent. Maak jezelf niet afhankelijk van erkenning door een ander.

Afsluiting

Als afsluiting van de avond leest een van de aanwezige parochianen de tekst *Een sterke vrouw* voor.

Een sterke vrouw, wie zal haar vinden?

Een sterke vrouw, wie zal haar vinden?

Zij is kostbaar voor onze kerk.

Het hart van de parochianen vertrouwt op haar

en het zal hen aan leiding niet ontbreken.

Zij brengt geluk, geen ongeluk.

Zij zoekt zorgvuldig naar woorden,

woorden die richting geven, van vrede spreken.

Zij is als een schatgraver, op zoek naar geloof.

Zij delft in mensen op hun talenten, hun kracht.

Zij is het die het water van de bron weer doet stromen.

Zij krijgt voorschriften en regels in de schoot geworpen.

Zij weeft deze tot een eigen, kleurrijk patroon.

Zij vreest niet de macht van hogerhand,

want al haar parochianen zijn zich bewust

van hun eigen kracht;

samen met hen zoekt zij een begaanbare weg.

Zij ziet om naar de zwakkere,

is nabij aan elke mens die zij ontmoet.

Troost en aandacht zijn haar gewaad.

Zij opent haar mond en zij spreekt wijsheid.

Van haar tong komen woorden vol inspiratie.

Ambten blijken leeg en zonder waarde,

rechten en bevoegdheden zijn vluchtig,

*maar een vrouw die de Levende vreest,
moet geroemd worden.*

Bejubelt haar om haar werken

en roemt haar om wat zij tot stand brengt.

Bewerking van Spreuken 33, door H. van Schalkwijk